

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antonii Sucquet E Societate Iesv Via Vitæ Æternæ

Sucquet, Antoine

Antverpiae, 1630

De bonorum usu

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54856](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54856)

quieti alienis invident, sordidè quærent quæ postea prodigatæ alieno se gravant ære creditoribus atque amicis graves; & cum omnia fecerint, inde colligunt vituperium & dolorem, unde famam, quietem & honorem sperarant. Verè enim spes impii tamquam lanugo, & tamquam spuma gracilis, quæ à procellâ dispergitur.

Sap. 5.

IACVLATORIÆ.

Psal. 61.

Eccl. 31.

Matth. 16.

Prov. 30.

1. Tim. 6.

Matth. 19.

2. Cor. 8.

Matth. 8.

Matth. 19.

Luc. 14.

Divitiæ si affluant, nolite cor apponere.
Beatus dives, qui post aurum non abiit; nec speravit in pecunia thesauris.

Quærite primum regnum Dei, & hæc omnia adjicientur vobis.

Mendicitatem & divitias ne dederis mihi, tribue tantum vicini meo necessaria.

Nihil inulimus in hunc mundum, haud dubium quod nec aufero quid possumus.

Si vis perfectus esse, vade, & vende omnia quæ habes, & da pauperibus.

Propter vos egenus factus est JESVS, cum esset dives, ut ejus inopiâ vos divites essetis.

Vulpes foveas habeant, & volucres cali nidos; filius autem hominis non habet ubi caput suum reclinet.

Ecce nos reliquimus omnia, & secuti sumus te. quid ergo erit nobis?

Qui non renunciat omnibus quæ possidet, non potest meus esse discipulus.

Exercitium seu consideratio de Bonorum usu, & dispensatione pro divitibus, &c.

Joh. 1.

Vnde habeantur bona.

Quæ eorum reddenda ratio.

CONSIDERA Primò, unde, cum nudus in hunc mundum veneris, tibi hæc bona accesserint: & cognosce à Deo tibi data; non ut dominus sis, sed ut dispensator: rationem enim redditurus es villicationis & negotiationis, & talentorum usque ad novissimum quadrantem. An paratus es? hodie enim fortè omnium erit tibi reddenda ratio, an justè, an utiliter, an ad Dei gloriam illius bona dispensaveris.

Secundò, an obstrictus ad rationem sic reddendam sub pœnâ non tantùm capitis, sed æternæ damnationis, non debeat esse sollicitus pro bonâ administratione? quæ autem bona est? nōne ea sola, quæ sit secundum

dum voluntatem Domini? quæ autem ejus voluntas, & quo fine hæc eum tibi dedisse putas? certè ut iis salutem æternam acquireret, alios ad eandem perduceret, & ad Domini tui obsequium & laudem. si quis verò bonis ad luxum & voluntatem, & animæ grave detrimentum utatur, Dei que contemptum, quâ fronte ad Dominum veniet, & rationem reddet? Attende jam qualis sis dispensator, an fidelis, an verò & tuam & aliorum salutem bonis his perdidideris, Domino contumeliam feceris, & quasi tua essent, iis usus sis: imò eo deterius forsan vixisti quo plura tibi contulit bona bonus Deus. Quid ergo? nõnne tibi dicet: An oculus tuus, & cor tuum nequam est, quia ego bonus sum? cur mihi retribuisti pro bonis mala, & odium pro dilectione. *Aspira*, ut supra pag. 8 *Hæcine firmâ*, ibid.

Matth. 20.

Confidera Tertio, unde contingat hæc in sæculi divitibus infania, ut sibi quid vis libere & licere putent: & verum sit illud Augustini, sæculi potentiam esse impunitam nequitiam. & videbis id accidere ex obcæcatione, quâ præcipitia non vident, sed velut equi effrænes in ea ruunt, vel in angustâ trabe ambulantes se jactant, & ruunt. auri enim fulgor & adulatio, quæ opes consequitur, fascinat divitem, & tumidum reddit. Vnde Apostolus divitibus præcipiendum aiebat, ne altum saperent præstantiores enim sibi videntur propter opes: quasi verò equum strigosum & claudum phaleræ aureæ præstantiorem redderent. Nõnne autem præstantia hominis vera in anima est? Quid si enim stultus auro splendeat, & niteat margaritis? sanè non eo melior vel præstantior. Age an quisquam prudens mallet esse minùs prudens aut sapiens, & magis dives? Imò verò divites cæteris ferè deteriores sunt. Unde Sapiens: Beatus dives, qui inventus est sine maculâ, quis est hic, & laudabimus eum? quapropter & Salomon petebat à Domino: Divitias & paupertatem ne dederis mihi. Et si Sapiencia æterna pauperes beatos dixit, esurientes, lugentes,

Divitum infania.

August. de verb. Domini. ser. 37.

1. Tim. 6.

Eccli. 31.

Proverb. 30.

Matth. 5.

*Divitum
arrogantia.
Iob. 21.*

Luc. 14.

Luc. 6.

Matth. 19.

*Divitia
spina.
Eccli. 31.*

*Eccli. 41.
Divitum
mors.*

Iob. 27.

lugentes, patientes propter iustitiam; cur divites se propter divitias beatos dicunt, tenentque tympanum & cytharam, crapulâ & ebrietate se onerant, largi in ludo & conviviis usque ad insaniam? cur vos in pauperes avari, & ut eos juvetis, inopes estis, aut videri vultis? cur, si suadet Dominus, cum facis convivium, voca pauperes, vos eos despicitis? Si humilitatem commendat, cur verbo læsi, verberare, immò alterius morte vos vindicare vultis? si pacificos laudat Dominus, cur saltu pleni ad duella provolatis, & propter iustitiam pati nihil vultis? Vide quanta diviti humiliandi se sit causa. Inter vinctos, qui de suspendio certior, humilior est alio de veniâ prope certò: at qui dives de gehennâ quo certior est, eo magis superbit, Quid enim dicit Veritas? Væ vobis divitibus, væ qui habetis consolationem vestram: væ vobis qui saturati estis! Amen dico vobis, quia dives difficile intrabit in regnum cælorum. Iterum dico vobis, facilius est camelum per foramen acus transire, quàm divitem intrare in regnum cælorum. Vide an hæc vera putes; an ita vivas, ac si putares esse certissima. Aspira ut sup. p. 8. *Hæcine firmâ fide, &c. ibid.*

Confidera innumeras spinas divitias gignere: non enim frustra à Domino spinæ appellantur. Unde Sapiens: Multi dati sunt in auro casus: & facta est in specie ipsius perditio illorum. væ illis qui sectantur illud, & omnis insipiens in eo capietur. Hæcne credis & ultro in laqueos te abjicis?

Jam vide quis exitus & mors sit divitum. O mors, ait ille, quàm amara est memoria tua homini habenti pacem in substantiis suis! quid verò post mortem? revertitur in terram communem matrem omnium, uti nudus egressus erat. unde Job: Si comportaverit impius argentum ut pulverem, & sicut lutum præparaverit vestimenta; præparabit quidem, sed justus vestietur illis, & innocens argentum dividet. Quæ ergo habes; cujus erunt? at familiæ erit splendor. cheu, & animæ

tua inde tormentum. Lautius vivent amici: & tu forte ideò bibes calicem furoris Domini. O stulte, an tibi familia non est in cælo? quamdiu, ut speras, ibi habitabis, qui tam sollicitus eras ut splendidè hîc viveres? quamdiu hîc tua familia stabit, immemor tui, aut si memor, frustra, & quo splendidior, eo sapè deterior.

Confidera Quartò, quomodo deinceps divitiis ad salutem uteris, & audi Dominum, qui tibi eas dedit; qui id suadet, imò mandat, ut primò animæ tuæ consulas: Facite vobis amicos de Mammonâ iniquitatis, ut recipiant vos in æterna tabernacula: honora Dominum de substantiâ tuâ: peccata tua eleëmofynis redime. Ecce quomodo Deum placare possis. imò & septuplum & centuplum promisit; sed, cheu! in ludum, in convivia & luxum pecunia non deest; pro animæ salute, pro ejus victu, pro Dei cultu quoties deficit! Quanto fatius, cum momentum tantum sit vita vestra, æternos sibi facere thesauros in cælo, quò fur non appropriat, neque tinea corrumpit. Statue ergo honorare Dominum de substantiâ tuâ: ante omnia tamen justitiæ & creditoribus fac satis. ô quàm triste, quàm turpe te, ô dives, alieno splendore vestiri, & pauperum creditorum audiri gemitus in cælo, cum exultas illorum bonis & sanguine in terrâ. Considera, an in horâ mortis, & in iudicio ista non sint tibi futura in singultum. Deinde, provide familiæ tuæ secundum rectam rationem; non secundum leges sæculi: Christianus es, Christi lege, non sæculi jurasti vivere.

Postremò, honestæ etiam licet recreationi aliquid tribuas. Ubi hæc legeris, & intellexeris te bonorum tuorum non esse dominum, sed dispensatorem, vide quomodo hæcenus dispensaveris, & an talem tu dispensatorem habere velles. Attende, quantum ludo & luxu, cum magno animæ detrimento, absumpseris, & Dei injuriâ. Secundò, quot, quantaque bona opera illis fecisses si voluisses; quantumque ex iis thesaurum moriturus

*Divitia ad
quid utiles.*

Luc. 16.

Prov. 3.

Dan. 4.

Divites bonorum tantum sunt dispensatores.

Alearum detestatio.

riturus in cælis haberes. Atqui non tenebaris. An forsitan ludere & prodigere debebas cùm scires talem reddendam rationem? Tertio, vide quàm securè & quietè vivat bonus dispensator: non illum sollicitum creditor agit, non anxium habet rei familiaris angustia, ab omnibus colitur, & gratus est, ubi alius plurimis uti obstrictus est, ita iis supplex esse cogitur.

Hæcine vera, ut sup. pag. 7.

Confidera, unde contingat hæc stultitia, ut plus quisque gratis expendat, quàm habeat in bonis: unde ista inquam prodigalitas? causa est Primò, quòd putet sese bonis pro arbitrio posse uti; quod falsum. unde monet Sapiens, Benefac humili, & ne dedèris impio: si benefeceris, scito cui benefeceris. Dives autem hoc non considerat, & malè beneficia & opes collocat. Paria autem sunt, ait Hieronymus, dare histrionibus, & sacrificare dæmonibus. Secunda causa est gula, propter quam Esau primogenita sua dedit pro lenticulâ, & abiit parvi pendens quod primogenita sua vendidisset. Ita multi in conviviis prodigi stultè uno die multo parata tempore distribuunt, & se exhauriunt. Et cùm dicat Scriptura: Si multum tibi fuerit, abundanter tribue; tales de modico multum tribuere volunt, sed non Deo. Tertia est superbia, quâ se majorem & ditiozem, quàm sit, haberi cupit, & (ut ita dicam) plus vult ferre quàm potest, etiam si se disrumperet. Vide quanta sit insania. Vide precor, quàm vanum sit à parasitis hodie laudari, & cras rideri; hodie largiri, & cras animâ debere; posse Deo servire securè, & in omnibus gratificari, & inquietam tamen vitam ducere, & sæpè perditam, dum loculi vacui pessima suggerunt consilia, & amici ollares ea fovent.

Remedium in promptu est, quod monet Sapiencia æterna; Primò, sedere nimirum, & computare sumptus, ne censum superent; Secundò, generoso esse animo, & scire ubi vera gloria, quæ non famulorum turbâ; sed

*Eccli. 12.
Vide o dives
ubi & quomodo
expendas.*

*Hieron.
Nota.
Genes. 25.*

Tob. 4.

Quisque ratione subâccro debet.

bonâ vitâ; non sumptu, sed prudenti dispensatione metienda est. O Deus, ut infr. pag. 387.

Meditatio seu consideratio de Bonorum dispensatione.

PUNCTVM I. Considera, quorsum bona hæc à Deo sint data, nempe ut iis non aliter quàm ad ejus gloriam & tuam salutem utaris. Expende an ita feceris. Secundo, scias non licere ociosa relinquere, &, ut ille Math. 25. talentum abscondere, sed mandatum nobis esse, ut negotiemur dum veniat Dominus; idque ad maximam ejus utilitatem, si servi fideles esse velimus & collaudari; ut ille Math. 25. qui quinque talentis acceptis, alia quinque superlucratus fuerat. Cogita, quæso, an non tu sic velles tua bona administrari; an non semen, quod jacies, fructum adferre centuplum; atque ita collige, meritò Dominum præcipere, ut sic bonis tuis utaris, ut fidelis dispensator inveniaris. Adverte deinde, illa tua quæ appellas, tua non esse, sed Domini, ac proinde disce tuo arbitrati & commodo de iis nefas esse disponere: neque te esse fidelem, si, cum possis centum annuè (ut ita dicam) lucrari, octoginta tantùm Domino reddas; viginti verò in proprios usus & vanitatem expendas: ut servus ille Lucæ 16. idem autem facit, quisquis ad Dei gloriam non purè bonis suis utitur, sed suam etiam quærit, aut certè vanitatem.

Cur bona hominibus à Deo data.

Math. 25.

Dispensator es, vide ut fidelis.

Lucæ 16.

Aspira, ut supr. pag. 8. Hæcine firmâ, ibid.

PUNCTVM II. Considera tres classes hominum, seu servorum, seu mavis filiorum. Prima eorum est, qui bona domini, vel patris, expendunt ad ejus contumeliam, utque bellum illi inferant. ejusmodi sunt, qui bonis ad luxuriam & fastum abutuntur, & sodales & amicos exemplo & aliter ad hujusmodi invitant, vel iis illa largiuntur qui id faciunt, ut commodiùs faciant, & sic ære suo hostes Dei fovent. Nonne enim illos comparare aptè possumus his qui à patre vel domino pecuniam

Tres classes utentium bonis.